

Алекс Болдин

Ленчето

Всеки от вас е бил млад, нали? Ще ви кажа под секрет, че няма нищо по-хубаво от младостта. Когато човек е млад, успява лесно да свърже много контакти с представители от своя или от другия пол. А когато остарее е кофти. Все се заглежда по некролозите с надеждата, че няма да открие своята снимка там. Абе и на нея ще и дойде времето, но нейсе. Снимката на някой съученик върху некролог винаги ме натъжава и навява едни спомени, как да го кажа, просто не ми е до казване...

Сега искам да разкажа за Ленчето, защото има много да се разказва за нея, а няколко страници са малко за това. Как ли да започна?... Нека да бъде от първата инжекция която му боцна в хълбока.

– Трай бе пич! От една инжекция ли те е страх? Какво ли ще стане ако те натисне жена? – Това бяха първите и думи, солени, прями и запомнящи се. По-точно биха били подходящи думи на мъж а не на жена. А когато са казани от жена, просто няма начин тая жена да не бъде запомнена.

Боледувах от язва и трябваше да ми се правят някакви инжекции. Правеше ми ги Ленчето. Живееше през две къщи отгатак, зад Стария пазар. Беше ми не само съседка но и почти набор. След като се информирахме взаимно за тоя факт, незнайно защо, но интересът ни един към друг се засили.

Идех ли до участъковия лекар, винаги заварях пред вратата му митинг от народ.

Показваше се Ленчето, овикваше навалищата, а след това ме хващаше за ръката и казваше, „Хайде хубавецо... Ти си на ред!“ Толкова неудобно ми ставаше пред хората, че си умирах от срам. При нея очевидно това чувство липсваше. Каквото и бе на ум това и бе на устата. Беше руса, пълничка с голямо дупе, истинска фурия. Минеше ли по коридора на поликлиниката, сякаш минаваше тайфуна „Майкъл“ през южните американски щати. Провикваше се като овчар на стадо и гласът и ехтеше през три етажа. Болните я оглеждаха респектирани, прошепваха си няколко думи и пак замълчаваха. Така беше преди двайсетина години.

Трябва да съм бил симпатично момче за да хвана на Ленчето окоето. Бях ерген, а тя вдовица. Бях срамлив а Ленчето „цапната в устата“ и крайно практична. Егати комбинацията!

След няколко неуспешни опита на участъковия лекар да ми излекува язвата, той се предаде и остави нещата в ръцете на сестрата. Щях да забравя. Тя, Ленчето де, управляваше целия лечебен процес на пациентите. Докторчето я слушаше безпрекословно и изпълняваше медицинските и „съвети“. Ако ли пък възникнеше спор, то бързо отстъпваше и

примириено се съгласяваше с нея.

И така, един ден изтормозен от болки, се явих отново в участъковия лекарски кабинет.

– Милото ми пиленце!... – възкликна Ленчето като ме видя. – Много ли те боли? Я да взема, че да ти дам и на тебе от гъбата!

– Каква гъба? – любопитствах аз.

– Има една гъба която щом я топнеш в прясно мляко става кефир.

– Какъв е тоя кефир? – продължих да питам.

– Абе, пич! Трай ти казвам! Ще ти я дам и след месец ще идем да почерпиш, че вече нямаш язва. Да знаеш, пия сливова от 40 процента нагоре. Разбрахме ли се?

– Добре! – казах с едва уловима нотка на съмнение и безпокойство в гласа. Казах го, а погледа ми неволно се плъзна по голямото и дупе.

– Там не гледай! Чу ли? Само там не гледай, че не ме знаеш като пламна какво ще стане.

Вечерта на входната ни врата се позвъни. Башата като по-любопитен отиде да види кой е. Отиде, връща се и се усмихва под мустак. „Да знаеш сине, цял живот съм си мечтал за руса, пълничка жена. Тебе търси, върви...“

Знаех го че е коцкар, но не подозирах, че Ленчето ще му завърти главата от пръв поглед. Излязох аз, а тя ми подава един буркан с мляко.

– Вътре е! Гъбата дето ти бях обещала... Всяка сутрин ще и сменяваш млякото, а онова в което е стояла ще го пиеш на гладно. И да минеш след две седмици към кабинета. Хайде, кажи „Мерси“ де!

Поблагодарих и започнах едно люто и дръзко лечение с кефирената гъба. Бях упорито момче, толкова упорито, че от упоритост се престарах. Вместо по един път на ден, пиех кефира по три пъти.

Ще питате какво стана? Ами стана тя каквато стана. В един петък трябваше да идем с колегата до Върбица. Имаше там една наша машина която трябваше да оправим. Едва дочаках да спре автобуса. Нещо вътре ми късаше червата, напъваше, стенеше и желаше да излезе. Колегата ме гледа и се подсмивва. Даде ми вестника който си беше взел за четене и моя милост с мъчителни и отчаяни прибежки побърза да се скрие зад навеса на автобусната спирка.

Така... Стана зле! Ама много зле! Много зле, защото нещата по обратния път за Враца се повториха още три пъти. Силното разстройство не спря и през следващите дни. Мина седмица, две, не спираше. Ужасих се. Нищо не помогна за да го спре. Пиех сода, медицински въглища, ядох сухарчета, бисквитки, всичко за което ме съветваха приятелите.

Бях отчаян. Отслабнах на тегло. Не смеех да вкуся течна храна, защото трябваше да съобразявам дали наблизно има тоалетна.

На петнайсетият ден цъфнах пред лекарския кабинет. Там както винаги се бе заформил дежурния митинг. Излиза Ленчето, усмихва ми се нежно и гръмогласно виква.

– Хайде Пиленце! Твой ред е!

Влязох притеснен, пребледнял, отслабнал. Доктора ме погледна. Присегна се, повдига клепача ми за да види дали нямам анемия и попита:

– Пак ли язвата?

– Неее! Сега е друго!

– Какво?

– Ами разстройство! – измънквам и поглеждам Ленчето.

– Какво си ял?

– Не съм ял, пил съм...

– Каж де, какво пи?

Обясних му за лечението с кефирената гъба, а той цъка, поглежда Ленчето и се усмихва.

– И как пи кефира?

– По три пъти на ден...

– Трии пъъти!!! Абе ти луд ли си? Знаеш ли че има хора които от тая течност са умирали? Гъбата се размножава по червата и обхваща цялото тяло. Ба-а-а-вна и мъчителна смърт!

Гледа ме той, усмихва се, а след това взе кочана с рецептите и започна да пише.

– Сега ще вземеш само това, а с гъбата–край! Веднага я спиращ! Разбрахме ли се?

– Да докторе! Разбрахме се! – промълвих изтерзано и се олюлях от слабост.

Тоя път Ленчето мълчеше. Мълчеше като комунист на разпит. Дума не обели. Аз взех рецептата и се запътих към аптеката. Прахчетата които ми изписа доктора спряха разстройството за един ден. Лечението с гъбата обаче не повторих. Не бях старо, но бях патило. Край! С Ленчето се срещахме често, нали ми бе в махалата. Разминавахме се както ескимос със бяла мечка.

Минаха години. Дойде демокрацията. Ленчето я изхвърлиха от работа. През онези години трудно се намираше работа. Чух, че е опитвала като нощна медицинска сестра в хирургията.

В даден момент Ленчето изчезна от квартала. Съквартилците които

питах ми обяснявах, че била заминала за Либия. Такава беше модата тогава. Всички медици които оставаха без работа заминаваха за Либия. Там се търсеха медици. Даваха им големи възнаграждения. В какви условия работеха обаче, можеше само да се предполага.

Много рядко виждах Ленчето. На три-четири години идваше за да навести бедния си празен дом а след това пак заминаваше. След случая с нашите медицински сестри, тя бе сменила местоработата. Била отишла в Италия. Казвах, че я виждали на българските сбирки в Неапол.

Откакто вдигнаха цените не бях купувал прясно мляко. Имаме тук в квартала едни хора, които отглеждат крави в покрайнините на града.

В една мъглива съботна утрин реших да мина до тях за да купя, вкусно пълномаслено мляко. Няколко ранобудни пенсионерки бяха вече заформили малка опашка пред вратата на говедовъдите. След поздрав, моя милост тутакси сладкодумно се включи в дискусиата по ценовата реформа породена от влизането ни в Европейския съюз. Разговорът теchesе гладко, но емоционално, подплатен с твърди та чак железни аргументи.

В един момент ушите ми дочуха познат глас. Не може да бъде! Това трябва да е Ленчето! Вгледах се в особата която плещеше солените и пиперливи думи и я познах. Беше побеляла, отслабнала. Сините и очи гreeха весело под черно изписаните и изскубани вежди. Устата и бе нацапана набързо с бледо лъщящо червило, размазано тук там нехайно. Ситни бръчици браздыха челото и бузите и. Бе обула син развлечен анцунг. Стари изпокъсани чехли се мъдреха на краката и.

Носеше в ръка малка полиетиленова торбичка с хляб, тесто и още някакви продукти.

– Ти ли си бе, Ленче!? – възкликна една спретнато облечена пенсионерка до мен. – Ела да те видя! Прибра ли се най-после от Италия?

Бях облякъл зелена работна шуба и бях нахлупил до самите очи поизлинялата от слънцето беизболна шапка. Бях неподстриган, небръснат с прораснала побеляла коса. Ленчето погледна разсеяно към мен, но не ме позна.

Че като започна един дълъг монолог. Да не ви разправам. Поприкрих се зад нечий пенсионерски гръб, защото не исках да ме познае и заговаря. Заслушах се. Отвътре ме напираше смях, но не смеех да му дам воля. Само слушах и се дивях. Тя си беше същата, поне на реч и уста. Завиждах на въображението и, на дарбата да разказва така картинно и описателно преживелиците си. Видях я в друга светлина. Бяха минали години. Животът ни бе разлюлял жестоко и бе внушил нови истини за

борба и за оцеляване.

С добре подбрани, пълни с хумор думи, Ленчето изплакваше съдбата си, тежката съдба на сама жена-емигрант.

– Знаеш ли комшийке, тук в тая Враца много народ ме знае. Някои ме обичат, други ме мразят. Когато започнах най-напред работа във вътрешното отделение, бях много младо моме. Нищо не знаех за тая моя трудна професия. Имаше един поп Гроздан. Той вече не е жив. Лека му пръст на човека! Та тоя поп го лекуваха в пета стая. Започнах аз работа, а той все след мене ходи. Където вляза да бия инжекции и попа след мен. Беше тежко отделение. Много народ мреше там.

Попитах го веднъж, „Абе отче, какво клефаш след мен като поклесар?“ А светия човек ми отговори, „Дъще, грешниците не бива да мрат без да са изповядани. Ходя, след теб защото зная, че теб те викат или за умрял или за берящ душа раб божи.“ Уплаших се от тия му думи. Досега не бях видяла пред мен да умира човек. Винаги когато ме викнеха при някой се разтрепервах.

Казвах си, „Ами ако е умрял?“ Започнах да пия валидол иначе спринцовката ми играеше в ръката.

Една нощ влизам в стаята с тежко болни. Някакъв скелет се надигна от леглото, изправи се пред мен и ми дъхна в лицето. „Пие ми се вода...“ – каза. Подскочих от страх. Да ти рипнат така изневиделица! Дадох му вода, а след половин час казаха, че човека умрял. Бях последната която го видя жив. Та така...

А в Италия... Да не ти разправам. Пуснали слух, че съм умряла и че са ми правили четирийсет... Чудя се аз защо ме гледат така. Стоят някакви, нито ги знам нито ги познавам и ме гледат като вампирясал дух. Имало там една врачанка която картинно описала как съм умряла.

Като разбрах причината на изумлението, че като ги почнах. Е...х им майката набързо. Както аз си знам. Какво ще им чиня евала на тия курви! Нали за това са отишли там, да висят по пияците и да събират пари от клесане. А мъжете, нашите българчетата де, представете си, женят се за румънки. Па от румънките по-големи курви нема! Цял свет го знае!

– О-о-о пич! Как си бе?

От отсрещната къща излезе някакъв мъж на средна възраст. Като видя Ленчето, приближи и с охота започнаха един емоционален и цветист разговор.

– Не помниш ли ми името, ма Ленче?

– Как ще го помня, ако взема да помня на всички врачани които

познавам имената ще ме заболи глава.

– Какво си купила?

– Ами те... лебещ и тестенце, готово замесено, че не ми се разправя да меся. Дояло ми се е пица. Та ще си въртна една пица па да става каквото ще.

– Ами гъби не взе ли?

– Откъде пари за гъби? Префирци!

– Аз имам малко сушени манатарки. Да знаеш, че с гъби пицата става много ароматна.

– Хайде бе! Па дай малко от тях да сложа. Ще има и за тебе пица.

– Готово! За тебе винаги! – мъжът се връцна обратно и след малко излезе с пакетче сушени манатарки в ръка.

– И да ги натопиш предварително във вода. Трябва да омекнат. А кашкавала се слага най-напред и най-отдолу. Над него се редят другите, неща. Така пицата става най-вкусна. Един мой човек си купил пица на парче и казва. „Абе как правят пиците там тия хора, бе!? Жената все се мъчи с разни комбинации и нищо не става. Имало си казват чалъм. Кашкавала се слагал най-отдолу та да бъде мека и леко тестава.“

– Мерси за съвета! Ей, пич! Ще извиняваш ама не ти помня името. Като я въртна ще ти донеса от нея да я опиташ.

– Няма да ме има до довечера. Заминавам за село.

– Нищо, аз ще я дам на жена ти пък ти ако искаш я яж.

Не успях да разбера как продължи диалога. От долния край на улицата се появи стар и олющен „опел“. Той спря пред малката пенсионерска навалица и едно младо момче заизважда от багажника пластмасовите гумове с още топло и ароматно мляко. Бях втори на опашката. Напълниха ми бутилката, платих и си тръгнах.

Бях решил да се обадя на Ленчето. Миналите лоши спомени и преждия бяха отдавна забравени. Те бяха останали там, далече в миналото на нашата незабравима младост. Огледах се. Нямах я. Беше си отишла. Не ме позна, може би беше за добре или кой знае...

Тръгнах нагоре по улицата, натам където ранната утринна мъгла скриваше призрачните сиви силуети на кооперациите около Стария пазар. Глутница бездомни кучета се разляха. Втурнаха се стремглаво към темен родственик който незнайно защо бе решил да си търси прехраната в тукашните кофи за боклук.

Вдигнах яката на зелената работна шуба за да се запазя от проникващия влажен студ. Край мен, в дворовете на къщата, сливите бяха разцъфнали.

Пролетта неуверено и плахо се събуждаше, като новородено отворило учудени очи за тоя непознат но примамливо интересен свят.

КРАЙ

© 2007 Алекс Болдин

Източник: Авторът

Разпространява се при условията на лиценза „Криейтив Комънс – Признание –
Некомерсиално – Без производни“ версия 2.5 (CC-BY-NC-ND version 2.5)

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2952>]